

Rakvičský ZPRAVOUČAJ

vydává obecní rada v Rakvicích

Rakvičané na slovíčko...

Když přilétnou havrani, přinášejí poselství zimy a ukončení starého roku. Martin letos sice nepřišel na bílém koni, ale po něm se objevila jinovatka, ranní mrazíky a první vločky. Nevydržely sice dlouho, ale přesto stačily navodit kouzlo vánoc. Pro babičky začala bájná doba adventu, draní peří a vzpomínání, pro děti hlavně doba nadějí a očekávání.

Každý si tuto dobu poetična motivuje podle svého. Někdo Ježíškem, někdo láskou, Ladovými obrázky, vzpomínkami na dětství, touhou po rodinné pohodě, pěkných lidských vztazích a podobně. Srdce každého člověka je zasaženo na nejcitlivějším místě. A když maminky začnou péct cukroví, vše je provoněno nejen dobrotami, ale i něčím nevýslovně krásným a šlechetným. Lidé jsou k sobě v tuto dobu pozornější a ohleduplnější. Jak by bylo krásné, kdyby nám tato proměna vydržela po celý rok!

Snad máme i trochu právo pozapomenout na těžkosti a trampoty, které nám uplynulý rok přinesl. Štěstí i neštěstí jsou vždycky při sobě, ale člověk vždy hledá optimismus, nebo se snaží aspoň věřit, že vše nakonec dobře dopadne.

Nový rok 1993 budeme zahajovat se smíšenými pocity. Ztratili jsme dosavadní vlast, léty zažitou od Šumavy k Tatrám milovanou. Vzniknou nové hranice, nová vlajka i zkrácená hymna. Má to však pro nás být tragickým stresem?

Zkusme brát situaci jako určitou dějinnou zákonitost a dejme nové republice své srdce, poctivou práci a vše nejlepší, co je v nás. Není to lepší, než hořekovat nad tím, co jednotlivec nemůže změnit? A nikde není psáno, že v budoucnosti si třeba naše národy svůj omyl uvědomí a zase se k odkazu Masaryka a Štěfánika přihlásíme.

Až budeme zdvihat číše na zdraví a štěstí sobě navzájem, popřejme hodně zdaru i nové republice. Berme ji jako novorozené dítě a novou naději. A dělejme všechno pro to, aby dítě vyrůstalo v podmínkách míru, svobody a hlubokého členství.

R. Obhlídal

Naše obec v současných podmínkách

Je tu konec roku, čas k ohlédnutí a zamyšlení se. Při pohledu zpět je to vždy pohled konkrétní. Konfrontujeme původní záměry se skutečností a okolnostmi, které ovlivnily, že některé naše představy vyšly jinak.

Obecní zastupitelstvo počítalo v letošním roce vzhledem k finančnímu plánu, který předpokládal omezené možnosti, s dobudováním vozovky ve "III. uličce" a zhotovením vozovky ve spodní části "Nové ulice", s nákladem 1,4 mil. Kčs. Po dokončení "Nové ulice" jsme se rozhodli v pracích pokračovat a dokončit vozovku "U hřiště" s nákladem 1,1 mil. Kčs. 400 tisíc Kčs jsme dali zálohově. Zbytek 700 tisíc Kčs je záměr pokrýt odprodejem pozemku areálu Ekoingstavu této firmě.

Dostavba horní školy byla stavebně dokončena s maximální úsporností, některé věci, např. mozaiková výtvarná práce na čelní stěně budovy zatím nebyla pro nedostatek finančních prostředků realizována. Taktéž část vnitřního učebního vybavení. Všechny faktury ještě nejsou zaplacené pro nedostatek přidělovaných peněz na tuto konkrétní akci.

Také malým školáčkům na "dolní škole" bude muset obec školu opravit. Tato budova to žádá již co nejdříve provést. Budovu je nutno staticky zajistit a provést alespoň nejnutenější opravy, ještě větším problémem bude zajistit na toto peníze. Pro snížení dopadu vnějších vlivů byla alespoň dočasně vyloučena z provozu vozidel vozovka u této školy.

Výstavba čistíčky odpadních vod nemá pro dokončovací práce v současnosti fin. krytí, chybí minimálně 2,7 mil. Kčs. Státní fond pro životní prostředí nám odmítl finanční pomoc. Stavba je financována doposud z rozpočtu ministerstva financí - proekologické akce. Bohužel tyto peníze nebyly, jak tomu bylo až

doposud, přiděleny ministerstvem financí na okresní úřad konkrétně na dokončení a zprovoznění čistíček Rakvice a Šakvice, ale dány doslova na pospas okresnímu shromáždění, a to místo dokončení 2 čistíček, rozdělilo tyto prostředky do zahávaných akcí. Na obě tyto čistíčky byla přidělena jen malá, velmi nedostatečná částka. Úsudek o tom, jací lidé rozhodují o prostředcích z našich daní, si uděláte každý sám. Skutečná ochrana životního prostředí je to poslední, co je zajímavé!!

Na dostavbu oblastní skládky "Hantály" za Irkmenem nebyla taktéž ze státního fondu životního prostředí poskytnuta dotace, chybí značné finanční prostředky. Zapojení firem se zaručenou účastí do této akce se jeví více jak problematické, vzhledem k jejich vysokému požadovanému podílu účasti. Definitivní rozhodnutí padne asi začátkem roku 1993. Všechny obce jsou v časové tísní, vzhledem ke stávajícímu stavu skládek, které jsou v rozporu se zákonnými požadavky a budou včetně naší uzavřeny.

V úplném protikladu k těmto skutečnostem se jevílo vystoupení vedeckých pracovníků z Masarykovy univerzity v Brně, Mor. muzea v Brně a CHKO Pálava, kteří se ve velmi početné delegaci zúčastnili veřejného jednání obecního zastupitelstva, kde přítomné seznámili se záměrem rozšíření chráněné krajinné oblasti Pálava. Do této byla zahrnuta přírodně nejcennější jižní část katastru naší obce. V této části provádějí uvedené ústavy již řadu let systematické výzkumy. Cílem projektu je sladění jak zájmů ochrany přírody, tak i prosperující zemědělské činnosti.

Trochu z jiné oblasti. Nejen chlebem živ je člověk. A tak nám, jako všem obcím, byla v prosinci předána do správy obce místní knihovna, zajišťovaná doposud z dotací okresního úřadu-ref. kultury.

Jak se dalo čekat bez dotace a finančního zajištění. Tady to obce máte, nějak si poradte. Netřeba komentáře.

Z prostředků, které byly možné zajistit pro záchanu kulturních památek z min. kultury, se bude koncem roku 1992 provádět za 25 tis. Kčs odvlhčení základů kostela s odvedením srážkových vod. Je to v rámci statického zajištění objektu. Podle možnosti prostředků tohoto fondu je záměr akci v r. 1993 dokončit, ale nedá se s tím již moc počítat. Do konce roku 1992 se ještě podařilo realizovat restaurování barokního kříže u kostela. Dotace byla využita s maximální úsporností při zachování požadované kvality prací.

Náměstí by mělo být v budoucnu, tak jako všude jinde, přirozeným dominujícím středem obce s dobře udržovanými památkovými objekty, kterých by si měli domácí občané vysoce vážit a navštěvníci obdivovat.

Co si budeme přát do příštího roku? V předcházejících řádcích byla komentována bez příkras tvrdá realita. Jaké budou možnosti nemůžeme odpovědně říci. Snahou budou dokončení čističky. Ostatní potřebné akce budou rozhodnuty podle dosažitelných finančních prostředků.

Jsem přesvědčen, že občané Rakvic pochopí, za jakých podmínek musí zastupitelstvo v současnosti zajišťovat věci potřebné pro obec a občany.

Přeji Vám všem pokojné prožití vánoc, do nového roku pak, aby to nové vykročení v novém státě bylo úspěšné.

František Zach
starosta obce

Přání pro všechny

Snad každý člověk na konci roku hodnotí uplynulý rok z hlediska co se mu podařilo nebo nepodařilo. Do příštího roku si dává předsevzetí, čeho by chtěl dosáhnout. Je úplnou samozřejmostí, že se tyto myšlenky týkají v první řadě rodiny, zdraví, finanční situace nebo jiných osobních zájmů. S těmito všemi problémy však v současné době souvisí, ať chceme nebo nechceme, i politika.

V politice platí snad ze všeho nejvíce, že nikdy nebudou spokojeni všichni. Se situací po letošních volbách jsou jistě více spokojeni přívrženci vítězných stran a hnutí, než příznivci stran opozičních. Na rozdelení státu, které je důsledkem politiky minulého komunistického režimu a politiky a nepolitiky minulé české vlády, mají voliči vládních stran také jistě jiný názor, než naše nekonstruktivní opozice. Ta se ještě stále utápí ve frázích a utopických před-

stavách o společném soužití národů ČSFR. Jistě, je to velká změna pro nás, pro občany. Ale je to realita. A tak by se dalo pokračovat dál a dál.

I na budoucnost samostatné České republiky, na další politický a hospodářský vývoj jsou názory různé. Přesto jsou však přání do budoucna, která bychom mohli a měli mít společná. Platí to nejen pro nás v Rakvicích, ale i obecně. Naučme se žít vedle lidí, kteří mají jiný politický názor, jinou představu o štěstí nebo o kráse. Naučme se respektovat názor většiny. Nepřejme jen sobě, ale i druhým lidem okolo nás úspěchy v práci, podnikání, sportu nebo kultuře. Přejme si také, a k tomu můžeme také přispět, aby prosperovala naše obec. Napomáhejme tomu, aby samostatná Česká republika byla státem demokratickým, prosperujícím a obecně uznávaným.

Všem občanům Rakvic přeje zdraví, štěstí a osobní spokojenost MS ODS.

RAKVICKÉ OSOBNOSTI

V Rakvickém zpravodaji Vám už více než půldruhého roku představujeme rakvické osobnosti, naše rodáky, jejichž práce přerostly rámec Rakvic. V této sérii článků jsme stále pomíjeli snad osobnost největší - Josefa Edwarda Kornyšla. Nedělali jsme to snad proto, že bychom o něm neměli dostatek podkladů o jeho životě a díle a jeho přínosu pro Rakvice a náš kraj. Jeho život, dílo a jeho odkaz jsou tak rozměrné, že jeho osobnost a dílo nelze vtěsnat do zpravodaje i kdybychom mu věnovali pozornost několik desítek čísel. Zaslouží si totiž rozměrnější pojednání, než dovoluje zpravodaj. Věřím, že se časem najde možnost s jeho životem jeho krajany seznámit v obsáhlejší publikaci a zhodnotit v ní jeho historický přínos pro uvědomění a svébytnost lidí našeho kraje. Ale právě v dnešní době, kdy končí soužití Čechů a Slováků v jednom státě se nutně nabízí připomínka o úsilí Josefa Edwarda Kornyšla v boji o soužití Čechů a Slováků. Je to jen malý zlomek jeho velké práce. A připojme se k němu v této souvislosti druhého Rakvičana. Jeho souputníka Františka Vladislava Průdka.

Psal se revoluční rok 1848. V červnu 1848 byl svolán Slovanský sjezd do Prahy. Tento sjezd měl být a i byl prvním shromážděním Slovanských národů Rakousko-uherské monarchie. Jeho cílem bylo vytvořit svazek Slovanů této monarchie a projednat možnosti přeměny monarchie na společný stát. Tento sjezd měl také formulovat své stanovisko o vztazích ke Slovanům mimo monarchii a vznést protest proti národnostnímu útlaku Slovanů v Rakousku-Uhersku. Sjezd začal 2. června 1848. na tento sjezd byl vlastenci našeho kraje vybrán J. E. Kornyšl. Přidal se k němu F. V. Průdek. Sjezdu se zúčastnili čeští delegáti v čele s Františkem Josefem Palackým. Ludovít Štúr v čele delegátů ze Slovenska a Poláci. Sjezd přijal "Manifest

k národním evropským", v němž se protestovalo proti národnostnímu útisku Slovanů a vyhlášovalo přirozené právo na svobodu pro všechny národy na světě. Dříve však, než bylo jednání Slovanského sjezdu ukončeno, vzplanulo v Praze lidové povstání. Na bariádách, které byly po Praze stavěny, byli pokrokoví účastníci sjezdu. Byli mezi nimi i Kornyšl a Průdek. Povstání bylo potlačeno. Generál Windischgraz povstání zdolal dělostřeleckým bombardováním Prahy.

Již v březnu 1842 před uvedením sjezdem vypukly nepokoje na jižním Slovensku. Slovenští radikálové, vedení básníkem Janko Králem, žádali řešení rolnických otázek, zavedení slovenštiny do škol a další sociální požadavky. Vedle toho vedoucí slovenští činitelé Ludovít Štúr, Josef Hurban, Michal Hodža, kladli národní i sociální požadavky pro Slováky a hledali spolupráci s ostatními slovanskými národy, především s Čechy.

Povězme si něco o čelných vůdcích Slovanů. Čelná osobnost Ludovít Velislav Štúr (1815-1856) byl básník, jazykovědec, filosof, historik a publicista. Byl jedním z hlavních představitelů slovenského povstání v zimě roku 1842-43. Spolu s M. Hodžou položil základní kámen celonárodní a politické instituci Tatran.

Josef Miloslav Hurban (1817-1888) byl spisovatelem, národním buditelem a politikem. Patřil k nejvýznamnějším spolupracovníkům L. Štúra. Napsal mimo jiné životopis Štúra.

Michal Miloslav Hodža (1811-1870) byl spisovatelem, organizátorem společenského a kulturního života. Usiloval o uzákonění spisovné slovenštiny.

Janko Král (1822-1876) byl romantickým básníkem, revolučně nejdůležitější představitel štúrovské generace. Ve svém díle "Drama sveta" řeší otázky soudní spravedlnosti a poslání Slovanů v lidstvu.

Byli to právě tito představitelé Slováků v Uhrách, kteří čekali od Slovanského sjezdu posilu proti persekuci slovenského národního hnutí. Když Maďaři zostřili národní útlak Slovanů, dohodli se Slováci i s Chorvaty na společném postupu proti persekuci, ustavili Národní radu v čele s L. Štúrem, J. Hurbanem a M. Hodžou a organizovali dobrovolnické sbory i mimo Uhry.

Kornyšl a Průdek o tom všem věděli. Když se 17. června 1848 vrátili z Prahy do Rakvic, zahájil Kornyšl a Průdek spolu s dalšími občany Rakvic a Podivína sbírku na podporu dobrovolníků, kteří byli odhodláni jít z Moravy na pomoc Slovákům. Vyzvali občany v obou obcích, aby podle svých možností přispěli na sbírku. Kornyšl jim slíbil, že výsledek sbírky uveřejní v tehdejších českých novinách Moravská orlice. Svůj slib splnil. Příspěvky se pohybovaly od tří krejcarů výše. Nejvíce přispěl Kornyšl, a to 6 zlatými, jeho otec dal 5 zlatých a V. Průdek 1 zlatý. Celkem bylo v Rakvicích vybráno 33 zlatých a 11 krejcarů. V Podivíně přispělo na sbírku 58 občanů a bylo vybráno 19 zlatých a 36 krejcarů.

V září 1848 byla podniknuta několikadenní dobrovolnická výprava v počtu asi 6 tisíc osob. Cílem této výpravy bylo podnítit všeobecné povstání a dosáhnout na uherské vládě pro Slováky základní národnostní a politická práva.

Této výpravě se zúčastnili oba rakvičané. Vídeňská vláda, ačkoli k této výpravě dala souhlas, z obavy před lidovým hnutím tuto výpravu, kterou označila za povstalce, dala vytlačit na Moravu. Zde byli dobrovolníci císařským vojskem odzbrojeni. V zimě v letech 1848-1849 byla organizována druhá výprava dobrovolníků. Tato výprava se soustředila v západní části dnešního Slovenska. Její vůdcové L. Štúr, J. Hurban a M. Hodža rozdělili dobrovolníky do dvou skupin. Její jedna část, vedená L. Štúrem a J. Hurbanem, k níž se připojil F. Průdek, postupovala na východní Slovensko. Při tomto tažení byl Průdek zajat a

vojenským tribunálem odsouzen k smrti. Podařilo se mu uprchnout a vrátit do Rakvic. Ujal se ho jeho bratr, který hospodařil na půllánu č. 36. Víme, že po krátkém pobytu v Rakvicích vstoupil do služeb Zemských desek.

Druhá část dobrovolníků byla vedena M. Hodžou. Tato větev zamířila na jih a měla se spojit s Chorvaty, kteří jim šli vstříc z jihu. Mezi slovenskými a moravskými dobrovolníky byl vedle řady českých důstojníků i J.E. Kornyšl. Žádná s těchto výprav neměla úspěch. Slovenští vůdcové současně předkládali císaři a vídeňské vládě návrhy na řešení slovenské otázky a návrhy národnostního vyrovnání v Uhrách.

Kornyšl se s této výpravy do Rakvic nevrátil. Kolem jeho osudu kolovala celá řada rozdílných informací. Všechny byly nepodložené. Jedna tvrdila, že po rozpuštění dobrovolníků odešel do Paříže, kde pod přijatým jménem hrál v divadle. Jiná zpráva (nebo říkejme tomu pověst) tvrdila, že byl členem divadla Josefa Kajetána Tyla v Praze, jak také uvádí pamětní deska na domě č. 140 v Rakvicích. Ani tato pověst nebyla pravdivá.

Při studiu dějin českého divadla se však ukázalo, že Kornyšl po skončení tažení v zimě 1848-49 nejel ani do Paříže, ani do Prahy. Naopak se ukázalo, že v Záhřebu v Chorvatsku bylo divadlo, do něhož byl krátký čas angažován. Vystupoval pod jménem Korniš. Divadelní historie ve své studii uvádí, že Korniš je totožný s E. Kornyšlem. Rozdílné jméno Korniš-Kornyšl vysvětluje, že tu jde o rozdíl mezi občanským a hereckým jménem-pseudonimem a přitom se toto herecké jméno příliš neliší od jména občanského. Historička dr. Černá uváděla, že v dobovém chorvatském tisku, ve zprávách o divadle, se o Kornyšlovi mluvilo často a vždy pochvalně.

Ti, kdo psali kriticky o divadle v Záhřebu v té době zejména oceňovali, jak dobře Kornyšl, jakožto cizinec, mluví chorvatštinou. Z těchto zpráv také vyplynulo, že "Korniš nebyl v divadle dlouho". Na jaře roku 1849 se Kornyšl vrátil na svůj majetek na Trkmanci.

JUDr. Hubert Režný

Proměny

Rakvice, války a válečná tažení

Poprvé po době, kdy Rakvice byly již historicky známy (1248), zažily válečné útrapy v roce 1271. To bylo za války, kterou vedl král Přemysl Otakar II. s uherským králem Matyášem. To Uhři a Kumáni v počtu 30 tisíc mužů vtáhli do Rakous a na jižní Moravu, zpusťovali je a vydrancovali až po brněnské hradby (Kumáni byly nomádské kmemy, příbuzné Maďarům, usazené od první poloviny 13. stol. v Uhrách). V roce 1272 zemřel uherský král Štěpán a v nastalých zmatcích byl zabit bratr české královny Kunhuty Bela, pán Mačevský. Když byl tento čin schválen uherským dvorem, český král Ladislav IV. "zdvihl válku proti Uhrům" /1273/. Toho využili Uhři a spolu s Kumány vtrhli znovu do Rakous, Štýrska a na Moravu. Způsobili tu nesmírné škody. Kumáni při svých nájezdech nejen drancovali, ale odváděli muže do zajetí. Toho nebyly ušetřeny ani Rakvice. Teprve v srpnu 1273 drancování skončilo, když Přemysl Otakar II. přitáhl se 60 tisíci muži na pomoc.

Potřetí se v tomto období dostaly Rakvice do válečného ohně, když vojska Přemysla Otakara II. táhla v roce 1278 do boje proti králi Rudolfovi, který se mu postavil na odpor v prostoru řeky Svratky, Dyje a pevnosti Lávy (Laa an der Thaja). V rozhodné bitvě u Suchých Kout našel Přemysl Otakar II. svou smrt.

Poté zavládl poměrný klid, až do doby husitských válek. Po upálení mistra Jana Husa v Kostnici (1415). Za husitských válek byla Morava jen na čas ušetřena plenění. V roce 1425

byla umluvena společná výprava husitů (Táboritů a Sirotků) na Moravu. Tato výprava směřovala přes Jihlavu na Znojmo a Český Krumlov. V březnu 1426 tato vojska přitáhla na Moravu. S pomocí několika pánů moravských se zmocnila města Podivína, vypálila Mikulov a město Valtice. Vnikla daleko do vnitra Rakous. Pustošili, co se jim postavilo do cesty. Potom se zmocnili Břeclavi. Zde nechali husité silnou posádku, která podnikala výpravy na všechny strany. Pustošení nebyly ušetřeny ani Rakvice. Také proto, že Albrecht Rakouský, zeť císaře Zikmunda, se svými 40 tisíci vojáky oblehl město Břeclav. Posádka tábořská se bránila tři měsíce. Prokop Holý se vypravil na pomoc obleženým. Udeřil na Albrechtovo vojsko, opatřil břeclavskou posádku čerstvými zásobami potravin (19. listopadu 1426) a obrátil se na útěk. Ještě jednou v době husitských válek prožily Rakvice válečné strádání. To když v červenci 1431 přitáhla husitská vojska na jižní Moravu, aby zaútočila na vojska Albrechta Rakouského a pak když Albrecht se dal na pochod od Lávy proti městu Kyjovu a dalším městům.

Pak nastal určitý klid. S dalšími válečnými strážněmi se Rakvice setkaly v roce 1368. Bylo to při bojích, které mezi sebou vedli král Jiří z Poděbrad a uherský král Matyáš. Zejména trpěly nájezdy jízdních oddílů obou králů a pak ještě v roce 1470, kdy byly boje spíše kruté, neboť král Matyáš platil místo žoldu za každou sraženou hlavu nepřítele jeden dukát. Vojsko přivedené králem Jiřím z Poděbrad čítalo tehdy 24 tisíc mužů.

Rakvice po této době nepotkaly válečné strážně až do roku 1565, do vlády císaře Maxmiliána II. Bylo to při tažení proti Turkům. Naším krajem při tomto tažení prošlo 10 tisíc příslušníků pěšího vojska a 7 tisíc jízdních bojovníků. Po tomto tažení se Rakvice dlouho vzpamatovávaly. Mohly se hospodářsky rozvíjet, ač je stále tížila roboty a tvrdé nevolnictví.

V roce 1600 byla jižní Morava opět postižena tureckými nájezdy. Našeho kraje se to však nedotklo. Při potlačování náboženských svobod v Uhrách v roce 1604 se postavila proti císaři Rudolfovi II. uherská šlechta v čele s uherským šlechticem Štěpánem Bočkajem. Tento najal četné tlupy Hajduků a s nimi podnikl několik vpádů na Moravu, aby postrašil obyvatelstvo Moravy a pohnul moravskou šlechtu, aby se postavila proti císaři Rudolfovi II. Při jednom z těchto vpádů byly v roce 1605 vypáleny Rakvice a pobořen kostel. Letos při kopání základů k domu č. 25 byla objevena vrstva asi půl metru vysoká v hloubi jeden a půl metru, která ukázala zbytky spáleniště.

Při připojení se moravské šlechty k povstání českých stavů v roce 1617 proti císaři Ferdinandovi, byl z Vídně vypraven císařský oddíl vojska pod vedením Dampierovým-císařským generálem. V roce 1619 došlo k bojům mezi císařským vojskem a vojsky šlechty vedenými Trefenbachem. Je zaznamenáno, že císařské vojsko si počínalo proti domácímu obyvatelstvu s nelidskou krutostí, zámky a dědiny byly pustošeny, "jižní Moravě nastaly dny nářků a bídy". Ani v těchto bojích nebyly Rakvice ušetřeny, neboť boje zuřily v "širém poli", podél řeky Dyje.

Boje císaře Ferdinanda II. s českými a moravskými stavy skončila bitvou na Bílé hoře 8. listopadu 1620. Poté usiloval císař i o pokoření Uher. V jejich čele stál uherský kníže Betlen Gábor a dal se zvolit za uherského krále. Tento odmítl císařův požadavek a podnikl vpád (1621) na Moravu. Císař Ferdinand II. dal přeskupit svá vojska proti Gáborovi, který zatím pustošil jižní Moravu a odvlékl

zajatce do Uher. I náš kraj byl pustošen. V kronikách stojí psáno: "Co nepadlo moci za oběť, mřelo hladem a nakažlivými nemocemi". Po míru v Mikulově (11. říjen 1621) byli pak stavové potrestáni císařem zabavením statků.

V polovici srpna 1623 Betlen Gábor obnovil boje s císařem. Jeho vojsko v počtu 30 tisíc mužů bylo složeno s Turků, Tatarů a Uhrů. Tito podnikali loupeživé nájezdy od Hodonína do okolí Znojma, Brna, Hradiště, pálili vesnice a odvlékali mnoho tisíc lidí do otroctví. Rakvice se nevyhnuly těmto vpádům a pomalu pustly.

V roce 1631 začal vpád Švédů do Čech. Tato válka se přenesla na Moravu až v roce 1642. To generál Torstenson, nejschopnější z tehdejších švédských generálů, začal tažení na Moravě. Krutost bojů zažily Rakvice v roce 1645 při dobytí Mikulova a Hodonína. A pak při pobytu vojsk vévody Zikmunda Rákoczyho v Lednici a mezi Hodonínem a Břeclaví. Utrpení se pak objevovalo při zpětném dobývání Mikulova císařským vojskem. To bylo v únoru 1647. Války byly po porážce Švédů u Prahy ukončeny mírem vestfálským 24. října 1648.

Po tomto míru mohlo dojít k odstranění škod způsobených těmito válkami. Víme už z našich líčení v "Proměnách" o znovubudování naší vesnice po 30 leté válce.

Teprve v roce 1663 (za panování Leopolda I.) při vpádu Turků a Tatarů na Moravu, začalo opět utrpení v našem kraji. Dočítáme se: "Tatary nejvíce lákaly úrodné roviny při dolním ústí řeky Moravy a Dyje". Podobně se dočítáme, že při vpádu Tatarů do Podivína byli "skoro všichni obyvatelé porubáni a městečko ohněm zničeno", že "v Hustopečích bylo pobito 200 lidí a několik set odvečeno do zajetí". Rakvice, stejně jako ostatní vesnice nebyly těchto zvěrstev ušetřeny. Vpády Tatarů se v tomto roce opakovaly třikrát.

Rakvice trpěly nejen za válek, ale i při válečných taženích. Tak tomu bylo i v roce 1683, kdy naším krajem táhla vojska vedená polským králem Janem Sobieským, který vedl svá vojska na pomoc Turky obležené Vídně.

Válečným strážním se Rakvice nevyhnuly v roce 1705. To bylo při vpádech Kuruců při vzbouření Františka Rákoczyho I. proti císaři Josefu I., které doléhalo svými nájezdy až po Kyjov a Hustopeče. Přes smír pokračovaly nájezdy do našeho kraje a teprve mír v Trnavě, uzavřený v roce 1706 válčícími stranami, i když trval jen krátce, přinesl kraji klid. Po něm však v roce 1707 dělali Kurucové nájezdy k nám.

Morava pak byla ušetřena válek až do roku 1741. V roce 1742 po vpádu Prusů (král Bedřich) trpěly i Rakvice při bojích, které byly postupně sváděny i na celé jižní Moravě, zejména při bojích mezi králem Bedřichem II. a Karlem Lotrinským. V zápisech se dočteme, že pruské vojsko proniklo až do Rakvic a že na Prusy bylo vydáno 370 zlatých a na císařské vojsko 66 zlatých, 40 krejcarů.

V souvislosti se sedmiletou válkou zažily Rakvice mnohá strádání. Tak v prosinci 1757 procházely Rakvicemi vojenské oddíly, a to husaři vedení generálem Františkem Nadasdym, velitelem uherských oddílů císařského vojska. Hned v lednu na jeho počátku to byli kyrysníci modenští vedení pánem chorvatským, hrabětem Janem Pálfym. Po nich Rakvicemi táhli husaři vedení vojevůdcem Splenim. Den po nich

vozatajstvo Nadasdyho. Čtyři dny nato další část husarů Splenih. 20. ledna táhl Rakvicemi varaždinský a svatojánský pěší pluk. 21. ledna jimi procházela stavovská pěchota a za ní dva dny nato vojska rakouského generála Ondřeje Hadíka. 24. ledna 1758, tedy další den, táhl přes Rakvice uherský pěší pluk vedený plukovníkem Hallerem. Ještě do konce ledna prošly Rakvicemi 28. ledna zásobovací oddíl vedený Erdedim, doprovázející uherská vojska vedená Nadasdym a Splenim, den nato tu procházely jednotky pěchoty banátské. Další den prošel Rakvicemi ještě pěší pluk varaždinský. Všechny jednotky táhly do Čech jako posily vojsk připravujících se na boj s pruskými vojsky. V Rakvicích byla vytvořena zásobovací stanice procházejících vojsk. Byly tu shromážděny zásoby.

V červnu a červenci 1758 procházela Rakvicemi další vojska a menší jednotky. Byly to pluky plukovníků Desscopyho, Halleweita, Schlegela a Morisioho pluk procházeli Rakvicemi 5. července, stejně jako maďarští husaři. Pak 15. července vojáci z útvarů hraběte Esterhazyho a den nato dragouni prince Modenského. Rakvicím bylo předsáno 183 zlatých a 31 krejcarů válečných kontribucí a rakvičtí rolníci museli vozit zásoby pro procházející vojska.

Až do konce 7 leté války postihovaly Rakvice prý jen kontribuce. To znamená, že se Rakvice jen podílely na placení prostředků na udržování císařské armády. Jinak se už mohly věnovat hospodářství.

Další válečná tažení postihla Rakvice od července do listopadu 1805. To jimi procházela císařská vojska císaře Josefa II. Dále ruská vojska vedená legendárním vojevůdcem, ruským generálem Michaiilem Illarionovičem Kutuzovem a konečně francouzská napoleonská vojska vedená císařem Napoleonem I. Bylo to před bitvou u Slavkova (2. prosinec 1805). Rakvice při těchto taženích utrpěly škody ve výši 9 147 zlatých 29 krejcarů, zaplatily výpalné ve výši 104 zlatých a za potravu pro napoleonské vojáky ve výši 563 zlatých. Jiné újmy nepočítaje.

V roce 1809 napoleonská vojska okupovala znojemský a brněnský kraj "aj tam, kde tento kraj se dotýkal řeky Moravy a až po ústí Dyje" bylo nařizeno rakvické obci dodat 12. srpna ihned tomuto vojsku 330 ještě nedodaných věder vína, 50 centýřů a 70 likev slámy. Dále pak měli Rakvice přikázáno dodat 450 otepí sena, maso a jiné zboží. Do Rakvic byli posláni dva francouzští vojáci, kteří dohlíželi na plnění dodávek. Ti tu měli zůstat až do splnění všech dodávek. Obec byla povinna je ubytovat, živit a platit.

V roce 1866 vypukl válečný konflikt mezi Rakouskem, Pruskem a Itálií. V červenci 1866, po porážce rakouského vojska (bitva u Sadové u Hradce Králové), přišly pruské jednotky i do Rakvic. Vojáci i koně byli rozmístěni v jednotlivých usedlostech a štáb bydlel na faře. Prušáci odtáhli z Rakvic, když tu umřel první pruský voják na cholera, která tu vypukla.

Po této válce pak můžeme zaznamenat první světovou válku (1914-1918). Do této války byli povoláni muži od 18 do 50 let. Rakvice byly postiženy vedle kontribucí i ztrátami na životech vojáků z Rakvic. Ztráty na životech si můžeme přečíst na nové desce památníku u kostela.

Průběh událostí a vlivu II. světové války je již v paměti většiny rakvičanů starší generace. Osudy zachytila již Rakvická kronika. Věřím, že se najde příležitost s osudy Rakvičanů v souvislosti s touto válkou seznámit mladší generaci.

JUDr. Hubert Režný

Plesová sezóna začíná

Jak ten čas letí. Přejde horké léto, ukončí se vinobraní a už jsou tu vánoce. Následuje Nový rok a plesová sezóna začíná. Je to čas pro ženy předvést nové šaty, zlaté šperky, je to čas nových lásek, nových známostí a poznání při valčíkových melodiích, při dobrém vínečku.

"Bude maškarní bál, chlapi", povídá kamarádovi v hospodě důležitě Francek Cabúch. "Měli bysme dat hlavy dohromady a neco vymyslet, aby byla nejaká sranda na dědině. Musíme udělat takový masky, aby nás tetky nepoznaly, před odmaskováním utečeme, ať si lámů hlavu celej rok, kdo to byl".

"A máš nějakej nápad? Ples už je za štrnást dní, tož času moc není". Ptá se Joža Húser.

"Podle mě by to mělo byt neco inteligentního, né nejaká maska složená ze starých hadrů", přiložil polínko Jan Hrušek.

"To je moja řeč. Musí to mět systém aj úroveň. A proto sem došel na nápad, aby sme šli za "Nemocnicu na kraji města". Vypůjčíme si od dojiček bílé pláště, na záda si dáme nápise - Sova, Štrosmaier, Ina a budeme provádět operaci uprostřed sálu. Z červenej hlínky uděláme barvu, tož aj krev poteče. Joža bude dělat pacienta, bude přivázaný k prasečím márám, já budu operovat, Ina mě bude k ruce a Štrosmaier bude zatím provádět diagnózu okolním ženským. Aby to trochu vypadalo, za Jožovů hlavů bude na hůlce třílitrová sklínka od oharků plná slivovice a šlausek půjde do Jožovy huby. Ten ju stískne zubama, aby neutekla a sem tam si může ucucnút on aj my. Bude to zkrátka taková ta kapačka jak v nemocnici majů. Já budu mít po boku řeznický brúsek a budu brúsit veliků řeznicků kudlu.

Za štrnást dní se v podvečer masky scházely v boční místnosti v Sokolovně, aby průvodem zahájily maškarní ples. Když se dveře sálu rozletěly a muzika spustila řízneji pochod, vřítily se masky do sálu jak barevná lavina. Každý se těšil jak nepoznanej

si z jiných vystřelí a po odmaskování se jim vysměje. Ignác Beron šel za dívku z Paříža a těšil se, jak bude svádět chlapů, kolik jich na svoju sezi figuru nachytá. Byl si isteji, že každěj jak ona jenom hledí po prsách a prdeli. Proto si vypučil od kuchařky Hružovej šestku podprsenku a pořádně ju vycpal hadrama. Z krátkej obeplej sukýnky mu koleniska trčely jak vlakový nárazníky, lýtka vystúpily jak dva balóny a aby zakryl chlupy, natáhl si na nohy sezi černý punčochy, ale chlupiska mu za chvílu přes ně trčaly jak štětiny gancovi. Strašně ho bolely palce na nohách od tech vysokých kramflíků, proto měl zuby zaťatý až do odmaskování. Za celů dobu svedl k tancování enom starýho mládence Kohúta a ten mu stejně v půli kousku utékl. Když se po odmaskování vyzul, měl palce modrý, jak dyby mu přes ně přejel nataženěj žebříňák.

Nemocnica na kraji města vjela do sálu v bílých pláštích, na hlavách bílý zednický čepice otočený kšiltama dozadu, na zádech nápisy, aby všecko bylo jasné, s pacientem přivázaným pevně k márám a s kývající kapačkú nad jeho hlavú. Joža ležel klidně, hadačka mu trčela z huby, enom spokojeně mhuřil oči. Sem tam povolil stisk zubů a hltl si pro uklidnění. Doktor Štrosmaier šel provádět diagnózu a Ina chystala operacu. Na prostěradlo, pod kterým ležel Joža, nakreslila červenú křídú čáru, kady se bude řezat a křížkem označila bod prvního vpichu. Kývnutím naznačila doktorovi, že sa může začat. Doktor Sova nabrúsil dlúbáček o řeznickej brúsek, stúpl si k márám a široko sa rozkročil. Obě ruky v kerých držel nůž zvedl nad hlavu a všeckú sílu co v něm byla, vrazil nůž do určenyho místa na prostěradle. Nevím, kde se stala chyba, esli se Joža zavrtěl a nebo se doktorovi zatřásla ruka, ale nůž projel né enom prostěradlem, ale aj přišpendlil Jožovo stehno k márám. Joža nic netuše sa vyšponoval, jak ocelový lano a údivem otevřel hubu. V tej chvíli se mu do huby hrnula gofalka,

kteřou nestačil hltat. Proto se snažil co nejrychleji přítok tohoto vzácného elixíru zastavit. Cvaknutí zubů bylo slyšet až na pódiu, ale gořalka tekla dál. Mrňavá hadica se jak naschvál dostala do mezery po vytrhnutém zubě a né a né ven. Doktor Sova se snažil nůž vytrhnout, aby mohl pokračovat v operaci, ale ten vraženej hluboko do dřeva nechtěl povolit. V zoufalství zaklonil hlavu, aby se z hluboka nadechl a jeho oči se zastavily na okurkovej flaši, z kerej rychle mizel její obsah. Pustil nůž, hadičku vytrhl Jožovi z huby a dopil, co zbylo. Joža se uklidnil a začal si prozpěvovat. Ina se chtěla podívat, proč nůž nejde ven, zohla se, zapoměla, že je ženská a že z kratičkého pláště jí vylezú podvazky a krajkový gatěčky. Neštěstí bylo, že akorát ten moment tancoval okolo starej děvkař Martin Gaboň a pěkně s chutí se rozpřáhl a svojú medvědí tlapú pleskl Inu po řiti enom v ní heklo. Pomali se vysúkala ven, kyselo se usmíla na doktora a z hrůzú v očách sledovala hongající sa hadič-

ku, která visela z prázdněj oharkovej flaše. Jak ráda by zahнала bolest aj smutek. Doktor viděl, že je zle, proto zařval na Inu "Klač a padáme ven". Vyjeli jak hasiči, enom kapky krve za nima ostály, ale to v sále nikomu nevadilo. Každěj si myslel, že je to nachystaná barva, aby to vypadalo.

Doktor Štrosmaier zatím prováděl vyšetření plic jedne vdanej paniče na galérce. Hubu měl zabořenú do výstřihu, když se v tom znenadání objevil její muž. Tu poznal Jan Hrušek, jak je to, když kopne kůň. Když se zvihl ze zemi, znechuceně vyplul dva přední zuby. Kšilt zednické čepice už zase trčel správným směrem. Maska se válela u stěny a vesele se naňho šklebila. Jan odcházal sokolským dvorem k domovu bez zájmu o další osud plesu a zdravotní skupiny. Ta měla problém, jak dopravit Jožu do rodne chalupy. Vlékli ho pod pažama zádama napřed enom patama dral chodník aj silnicu. Na ples se nikdo nevrátil. Nebylo sil, nebylo chuti.

Zdeněk Pohl

Vánoční procházka

Když mi bylo osm let, napsal jsem dopis Ježíškovi, ve kterém jsem ho prosil, aby mně naložil pod stromeček kožený kopací míč. Dopis jsem donesl na poštu a předal jej přes malé dřevěné okénko pošmistru Nimrichtrovi. Ten si přečetl, uznale pokýval hlavou a ujistil mě, že to určitě odejde, že se můžu spolehnout a vše dotvrdil bouchnutím razítka na dopis. Věřil jsem a víra má mě nezklamala. Pod stromečkem byl sice ne fotbalový, ale volejbalový míč, to však v těch letech nevadilo ani mně, ani jiným klukům. Vždyť jsme kopali jen do "hadřáků" nebo do malého tenisáku. Když sklo tenkrát po válce bylo vzácné, nám to starosti nedělalo. Duše, která už nešla zalepit se zahodila, obal naplnil "šústím" a hrálo se dál. Tento dárek od Ježíška mou víru utvrdil natolik, že věřím dodnes a vánoční svátky jsou pro mne ty nejkrásnější v roce.

Už dvacet let chodím procházkou dříve nejkrásnějším rakvickým okolím, po bývalých "lukách" a vzpomínám, jak jsme se sem chodili kúpat, jak se zde plavili koně, na škeble a pijavice, které se nám chytaly na nohy a když se někomu přisála, tak na ni kluci načurali, aby se pustila. Odtrhávat ji násilím, to nám rodiče zakazovali. Pak se vydám kolem "hrázky" k "Velikému šutráku", vzpomenu na utopeného pacholka, o kterém nám starší vyprávěli, že ho stahl hastrman, který tam žije v hlubině. Když jsme povyroستli a do hlubiny se odvážili, strach nás přešel. V tak obávané hlubině bylo hloubky tak asi něco přes metr. "Hrázka". Co jen osvěžujících vod pro lesy a louky zachytila, aby se na polích mohlo zjara sít a sadit a jak krásné nedělní procházky skýtala občanům Rakvic. Lemovaná trubkami, které hlídal Ferda Sladký, se procházel jeden pár

za druhým každou letní neděli. U Damborských topolů jsme z kúry stavěli indiánské stany a vydávali se po vodě či vysokým senem objevovat svět. Kousek dál je dnes už zapomenutá voda, rybáři téměř nevyužívaná, která kdysi skýtala pěkné úlovky línů a karasů, Irníček. Zde sedávala legendární postava našeho mládí, žanícený rybář-levičák, Tomáš Macinka. "Lískovky" měl pořádně dlouhé, splávek z velkého korkového "špuntu", který vrhal do vody rázně a přesně. Když chytil malého "ševce, roztočil zuřivě kolo svého bicyklu a strčil ho do špicí.

Pak přecházím přes "Brod". Co jen vozů se senem a obilím se tu překotilo. Vždy tu stála voda. I ve žních. Lidé si pomáhali jak jen mohli, aby se úroda sklidila.

A pak louky. Jaká vůně a krása v květnových a červnových dnech tu byla k vidění, to množství ptactva, zvěře a nádhera zapadlých leknínových jezírek, ve kterých se rok co rok s velkou vodou měnili obyvatelé a tak nastával čas pro večerní lovce. Velmi tajemnou osobou pro nás kluky byl Ferda Herous. Jezdával v podvečer s prázdným ruksakem na zádech a vrátil se před rozedněním a s plným.

Projdu kolem Kutnarů, který je už léta chráněn státem pro vzácné rostlinstvo, projdu obecní les "kozů" a pokračuji na Fraumil. Když jsem byl kluk, tak zde ještě byly vykopávky. Otevřené hroby s lidskými kostmi, úlomky hliněného nádobí, nástroje, ozdoby, ale to nás moc nezajímalo. Pro nás hlavně tento tajuplný prostor ohraničený "Starou Dyjí", porostlý ve svém členitém terému vrbovím a olšovím, znamenal dobrodružné výpravy a cele splňoval představu indiánských příběhů Karla Meye.

Vracím se zpět, přejdu hrázku a rovně si to pustím ke "Kříži". Lípy, u kterých se cesty rozdvíjovaly, už odcházejí. Chodívalo tudy proceství a lidé zde využívali stínu stromů k posílení a odpočinku. Kolik hospodářů z okolních polí si zde schovávalo čepáky s vodou před letním horkem. Na dohled od "kříža" je

"Žentůr". Odtud se čerpala voda do stáji statku nad Sokolovnou. K čerpadlu se připevnilo oje, k němu se přivázal dobytek a ten chozením dokola roztáčel čerpadlo. Zde na plechové střeše jsme vyhřívali svá zkrěhlá zmodralá těla způsobená vodou nedalekého "malého šutráku".

"Luža." Byvalo zde jezírko, kde se zamáčely "kanóny", čistili koně a dobytek. Co jen v této zvláštní rakovické čtvrti žilo osobností. Lužanečtí měli také svoje hody, svoji máju a prvním stárkem byl Polda konečný, člověk veselý a pracovitý. Nejvíce "Lužky" proslavil strejce "Jogoš", a to svou neustálou chutí zkonsumovat kdykoliv a jakékoliv množství alkoholu. Značku si nevybíral, ani roční dobu. Pil všechno, co teklo, od petroleje až po špiritus, jenom vodu nesnášel. Přiblížoval se mu trkmanský Martínek, jezdcí na tříkolce, protože dvě kola by nezvládl, ale i tak se každou chvíli hrabal z příkopu.

Velký strach jsme měli ze starečka Kvasničky. Hlavně z jeho širokého koženého pásku, který mu visel pod břichem a převeliké kovové prasky. Ve svém širokém černém klobouku nám připomínal francouzského mušketýra. A co teprve strejce Franta Tesárek. Sedlár a hlavně milovník koní. Co ten se jen naklel v dobách združstevnování. Projdu Pacalovou uličkou, kolem sokolovny a kostela a vzpomínám, co se za těch mých padesát let změnilo. Moc se změnilo. Opravdu. Nejen budovy, silnice, způsob života, ale i lidé se vyměnili. Vzpomínám na lidi, které už neuvídím a tak rád bych je zase potkal, ale to bych se přece vrátil do mládí a tak se těším na další vánoce, na prání, které zní v těchto dnech opravdově, jde všem od srdce a v tom je ta nejkrásnější tajuplnost vánoc.

Zdeněk Pohl

KAM KRÁČÍŠ ZDRAVOTNICTVÍ?

Stejnou měrou jako v ostatních oblastech veřejného a hospodářského bytí společnosti se uplynulých 42 let uzurpace moci jedinou samospasitelnou stranou podepsalo i na stavu našeho zdravotnictví. Lékař byl degradován na údržbáře, ne-li posluhu, jeho iniciativa, elán a chuť pracovat potlačeny desítkami obstrukčních nařízení a nesmyslné předpisy vylučovaly individuální přístup k pacientovi. Moderní efektivní přístrojové vybavení bylo jen nedostižným snem. A pacient, vazal obvodového či spádového systému, neměl legálně prakticky žádnou volbu, tj. možnost vybrat si svého ošetřujícího lékaře. Naše socialistické zdravotnictví - prý nejpokrokovější na světě, ne-li ve vesmíru - bylo na zcela jiné úrovni pro vyvolené, ve větších městech a úplně jiné na periferii, aniž by to řadový občan a lékař mohli ovlivnit. Jako jedinou perspektivní cestu a východisko z této stagnace považuje drtivá většina zdravotníků privatizaci, zejména ambulantní složky našeho zdravotnictví. A proto, že jen málokdo z nás je tak mohovitý, aby si mohl sám hradit veškeré (nemalé) náklady svého ošetřování nebo léčení, bylo nezbytné vytvořit Všeobecnou zdravotní pojišťovnu (VZP). To se stalo zákonem ČNR na začátku roku 1992, v jehož průběhu je VZP dotována státem. Ale od 1.1. 1993 bude situace jiná. Každý občan bude určitou přesnou částkou ze svého příjmu přispívat do pokladny VZP (u samostatně výdělečně činné osoby je to 13,5 % ze zdanitelného základu) a VZP bude hradit náklady zdravotnictví.

Jaká je situace v naší obci? Od 15. 11. t.r. pracují na zdravotnickém středisku v Rakvicích 4 soukromí lékaři: praktický lékař pro dospělé MUDr. B. Studýnková, praktický lékař

pro děti a dorost MUDr. Herzánová, praktický zubní lékař MUDr. Neuvirt a ženský lékař MUDr. J. Švestka. Jednotlivé ordinace mají tyto lékaři v ekonomickém pronájmu od NsP Břeclav s vyhlídkou na úplnou privatizaci objektu i vybavení.

A co to znamená pro pacienty? Odmyslíme-li si absurdní fámy šířené snad jen z čiré nevědomosti nebo zlého úmyslu nepřátel tržního hospodářství o horentních poplatcích, bude pacient při STANDARTNÍCH (běžných, základních a nezbytných) výkonech ošetřen zcela bezplatně. Výdaje spojené s jeho ošetřením hradí VZP. Pacient, který si zvolí nadstandardní ošetření či léky, samozřejmě bude muset rozdíl mezi skutečnou cenou úkonu, léku, náhrady či materiálu a částkou, kterou na tento konkrétní výkon přispěje VZP, uhradit sám. Ale je to jen na něm a jeho rozhodnutí a nikdo mu tuto volbu nemůže vnutit.

Jsou ovšem i některé administrativní úkony, které si bude pacient hradit přímo, např. vyžádané lékařské vyšetření z jiných než zdravotních důvodů (cesta do ciziny, zbrojní pas apod.) nebo zameškání objednávacího termínu, ošetření neobjednaného pacienta (časové ztráty ošetřujících) atd., což postihne právě tu část pacientů, kteří mají ke svému zdravotnímu stavu vztah přinejmenším laxní. A snad přispěje k pochopení pozapomenutého poznatku, že zdraví je hodnota, o kterou je nutno pečovat.

MUDr. Petr Neuvirt

Co o školní družině nevíme

Mnozí lidé, ba i rodiče, kteří mají děti ve školní družině, většinou neví, co jejich děti ve školní družině dělají a co práce ve školní družině obnáší. Ti, kteří se svých dětí neptají jenom na to, co dělaly ve škole a jaké mají úkoly, ale také na to, co dělaly v družině, pochopí, že činnost ve školní družině je rozmanitá a má svá pravidla odlišná od mateřské školy i od školy základní.

V mateřské škole jsou děti od rána, odpočínuté a jejich program není soustavně narušován. Školní družina přebírá děti ze školy unavené po dopoledním vyučování. Je také dobrovolná a nemá určený počet dětí, které do ní musí chodit jako do školy. Přitom riziko úrazu je mnohem vyšší, než při vyučování.

Vychovatelka, která svou práci neumí, ztratí zájem dětí a ty pak přestanou do školní družiny chodit. Činnost školní družiny je také soustavně narušována odchodem dětí do zpěvu, náboženství, výuky jazyků a nebo hry na hudební nástroj. Děti dochází v různý čas, taky délka vyučování je u každé třídy jiná a děti přichází z pěti ročníků. Jednou může být v družině dětí přes padesát, podruhé sotva dvacet, podle toho, jak odchází do zájmových kroužků.

A přesto se děti naučí mnoho nového, protože ve školní družině probíhá výtvarná, hudební, pracovní, tělesná, mravní, dopravní, přírodovědná a jiná zájmová činnost podle zájmu a potřeby dětí, což dokázala výstavka prací přichystaná ke Dni dětí v budově horní školy. Jenom škoda, že mnoho rodičů neprojevílo zájem o práci svých dětí.

V práci nám velmi pomohlo nové vedení školy, které vyřešilo nejhorší problém družiny. Zřídilo ještě jedno oddělení a tak vyřešilo každoroční problém, jak vyhovět všem zájemcům, když se do školní družiny nevešly děti už z třetí třídy. Jedna vychovatelka byla doslova přetížena velkým počtem dětí a přitom nemohla vyhovět

všem, kdo to potřeboval.

Vedení školy pomohlo také velmi tím, že školní družina dostala jednu samostatnou třídu, proto výzdoba i prostředí se mohou plně přizpůsobit dětem, které se mají cítit jako doma a ne jako ve vyučování. Samostatná místnost nám umožnila pořídit si malé terárium, akvárium a také si začít pěstovat květiny. Děkujeme všem rodičům, kteří přispěli na zřízení akvária a květinové výzdoby. Svědčí to o zájmu rodičů o své děti.

Tak jako v loňském roce i letos připravujeme celoroční návštěvy plaveckého bazénu. Děti, které jezdí se školní družinou plavat, nemají problémy ve třetí třídě, kde je čeká plavecký výcvik.

Protože jsme letos umístěni v hlavní budově školy, máme možnost využívat kuchyňky k vaření a také tělocvičnu, kde děti chodí rády cvičit. Činnost školní družiny je tak daleko pestřejší.

Prostě všechna činnost směřuje k dětem a pro děti, což je smyslem naší práce a velmi nás mrzí, když slyšíme a často také z úst některých učitelů, což nás mrzí dvojnásob, že si vychovatelky zase něco vynutily a neuvědomují si to, co by v první řadě měli mít na mysli, že vychovatelky to nedělají pro sebe, ale všechny děti, které kdy školní družinu navštívily a za těch třináct let jich už byla pěkná řádka. Věříme, že rodiče nám nepřestanou přát a že se občas přijdou do školní družiny podívat anebo se aspoň zeptají svých dětí: "Copak jste dneska dělaly ve školní družině?"

Vychovatelky školní družiny
ZŠ Rakvice

Jezera, jezera

Jezera, jezera,
tichá vodo čistá.
Tu věneček sem ztratila,
když sem k Tobě chodila,
su já z teho smutná.

Maměnko, maměnko,
rádas mě mívala.
Můj věneček zelený,
při měsíčku utrhlý,
proč si nehlídala.

Měsíčku, měsíčku,
ty si svědkem býval,
že sem ho milovala,
srdéčko mu dávala,
za inú se díval.

Voděnko, voděnko,
dybich rybků byla,
plavala bych z háju,
do dalekých krajů,
až bych zapoměla.

Vánoční vzpomínka

V dětství těšivali jsme se moc,
na tu kouzelnou vánoční noc.
Malou dětskou duši naplňoval cit,
který ani v dospělosti nelze vysvětlit.

Vracíme se ve vzpomínkách zpátky.
Ano, těšivali jsme se na vánoční svátky.
Po létech vykouzlíme si představu ztěží.
Přivřeme oči, vidíme, jak tiše sněží...

Vánoční svíčky jak hvězdy blikotají,
nedočkavostí až dech se tají.
Z dárků bývaly jen malé hromádky:
dřevěný koník, hadrová panenka a pohádka.

Při vzpomínce vše připadá jako snění.
Však víme, že znovu prožít to, možné není,
neboť jen v dětství můžem jak v pohádce žít.
V dospělosti musíme i o vánocích,
ne v oblacích, ale po zemi jít.

DM

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Sňatek uzavřeli:

Viktor Šmída - Jana Knápková (Rakvice)
Zdeněk Havlena - Jarmila Gazdová (Zaječí)

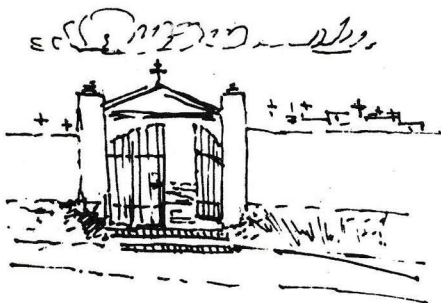
Přejeme novomanželům šťastnou společnou cestu.

Narozené děti:

Švásta Lukáš č.p. 646 Vavřík Martin č.p. 388
Holka Erik 352 Kučera Martin 787

Rodičům přejeme hodně radosti z jejich dětí.

Zemřeli:

Machačová Marie	ve věku 88 let
Režná Květoslava	60 let
Peš Miroslav	53 let
Vindiš Václav	67 let
Jurdák Pavel	64 let
Osička Josef	54 let
Peš Vladimír	73 let

...jen vzpomínku a hrstku květů na tu cestu bez návratu.

Občané 80 a víceletí:

80 let Hajdová Františka Moudrá Hedvika Strýčková Ludmila	Hrdinová Hedvika Stehlíková Hedvika
81 let Bízová Růžena Cichrová Anděla Malinová Marie Filípek Oldřich Nečas Antonín Richter Ladislav	Hanáčková Markéta Kamenská Cecilie Vajbarová Adéla Machačová Anežka Průdková Zofie
82 let Gottwald Jan Bednaříková Božena Ferber Antonín Nečasová Marie	Herzánová Františka Bednaříková Terezie Herzánová Zofie Pohanková Růžena
83 let Průdková Anežka JUDr. Režný Hubert	Režná Eva
84 let Krůzová Terezie Machačová Květuše Veselý Jaroslav	Lukeš Jan Průdková Marie
85 let Filípková Božena Janošek Josef	Pilátová Helena Průdková Valerie
86 let Filípek Ferdinand Horáčková Růžena Jiříčková Marie	Peš Josef Straková Marta Švástová Magdalena
87 let Jáchymková Helena Hrdinová Marie Krůzová Marie	Ničová Marie Průdková Julie

88 let	Filípková Marie	Heraufová Božena
89 let	Minaříková Filomena	Rozsypalová Marie
90 let	Nečasová Božena	Řihová Bohumila
91 let	Rejentíková Pavlína	Suchyňa František
92 let	Šústalová Marie	
93 let	Průdková Marie	
94 let	Švástová Josefa	
95 let	Fintajslová Marie	

Přejeme všem zdraví, pohodu a porozumění.

PF

1993

Obecní rada přeje všem občanům příjemné vánoce a úspěšný nový rok. Věříme, že rakvičtí občané nám budou při dalším rozvoji a zvelebování obce pomáhat a tím společně vytvářet lepší životní podmínky v naší obci.

Členové obecní rady

F. Zach St. Káňa Ing. Veselý MUDr. L. Janoušek M. Kamenský

OZNÁMENÍ

MUDr. P. Neuvirt oznamuje změnu v **ODPOLEDNÍCH** ordinačních hodinách soukromé zubní ordinace v Rakvicích:

pondělí, úterý, čtvrtek 14.00 - 18.00 hod.
středa, pátek do 15.00 hod.

Děje se tak s cílem zpřístupnit ošetření zejména pro pacienty dojíždějící do zaměstnání.

Současně si dovoluji popřát všem svým pacientům a příznivcům radostné prožití vánoc a vykročení pravou nohou do roku 1993.

MUDr. Petr Neuvirt, prakt. zubní lékař

Redakce se touto cestou omlouvá p. Pohlovi, autoru povídky z minulého čísla za nezveřejnění jména autora. Stalo se tak technickou chybou. **Děkujeme. redakce**

Rakvičský zpravodaj vydává obecní rada v Rakvicích, vychází čtvrtletně. Příspěvky autorů jsou v původním znění. Sestavuje redakční rada. Tiskne: ZD V. Břilovice.